

UCHWAŁA Nr XXXIX/671/09
Rady Gminy Raszyn
z dnia 12 listopada 2009r.

w sprawie rozpatrzenia zarzutu złożonego do projektu "Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wsi: Janki, Falenty, Falenty Duże, Falenty Nowe, Podolszyn Nowy i Laszczki w Gminie Raszyn".

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) Rada Gminy Raszyn uchwala, co następuje:

§ 1.

1. Po rozpatrzeniu pisma z dnia 02.10.2003r. (poz. 11600), zakwalifikowanego jako zarzut do projektu "Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wsi: Janki, Falenty, Falenty Duże, Falenty Nowe, Podolszyn Nowy i Laszczki w Gminie Raszyn", wniesionego przez Państwa Zofię Kozłowską-Olejarczyk i Józefa Olejarczyka, dotyczącego: 1/ planowanego poszerzenia ul. Falenckiej, 2/ zwiększenia natężenia ruchu na ul. Falenckiej wymagającego dokonania ekspertyzy w zakresie odporności ich budynku na dodatkowe drgania i wykonania ewentualnych prac budowlanych – zabezpieczających, 3/ zwiększenia poziomu hałasu od strony ul. Falenckiej, 4/ odebrania części działki bezpośrednio przyległej do ul. Falenckiej, 5/ poniesienia kosztów wobec braku możliwości wyjazdu bezpośrednio na ul. Falencką, 6/ uniemożliwienia korzystania z garażu przy braku możliwości wjazdu od ul. Falenckiej, 7/ obniżenia walorów użytkowych i wartości rynkowej nieruchomości wskutek przeznaczenia terenu graniczącego od południowo-wschodniej strony ich działki na funkcję usługowo-handlową i braku zgody na przeznaczenie tego terenu np. pod budowę stacji benzynowej lub jakiegokolwiek obiektu powodującego dodatkowy ruch samochodowy lub ludzi, zwłaszcza w godzinach ciszy nocnej, 8/ pokrycia kosztów sporządzenia nowych planów/projektów i wniesienia stosownych opłat wynikających ze zmian zagospodarowania działki, **odrzuca się w części złożony zarzut.**

2. **Zarzut odrzuca się w części w zakresie dotyczącym pkt 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/ i 8/.**

W pozostałej części w zakresie pkt 1/ zarzut został uwzględniony przez Wójta Gminy Raszyn.

§ 2.

Uzasadnienie faktyczne i prawne przyjęto zgodnie z załącznikiem nr 1, stanowiącym integralną część niniejszej uchwały.

§ 3.

1. Uchwała podlega doręczeniu Państwu Zofii Kozłowskiej-Olejarczyk i Józefowi Olejarczyk, wnoszącym zarzut.
2. Uchwałę niniejszą wnoszący zarzut mogą zaskarżyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Rady Gminy Raszyn.

§ 4.

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Raszyn.

§ 5.

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Tomasz Szwed

Załącznik nr 1 do uchwały Nr XXXIX/671/09 Rady Gminy Raszyn z dnia 12 listopada 2009r. w sprawie rozpatrzenia zarzutu złożonego do projektu *“Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wsi: Janki, Falenty, Falenty Duże, Falenty Nowe, Podolszyn Nowy i Laszczki w Gminie Raszyn”*.

Przy sporządzaniu niniejszego projektu planu w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) - *“do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (...) w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu oraz zawiadomiono o terminie wyłożenia tych planów do publicznego wglądu, ale postępowanie nie zostało zakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe”*, stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.).

Artykuły 23 i 24 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym zawierają dwa rodzaje środków służących do kwestionowania ustaleń zawartych w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wyłożonym do publicznego wglądu. Pierwszym z nich jest protest, przysługujący każdemu, kto kwestionuje ustalenia przyjęte w projekcie (art. 23 ust. 1). Uchwała o uwzględnieniu lub odrzuceniu protestu nie musi spełniać szczególnych warunków formalnych i przepisy nie wprowadzają warunku jej doręczenia wnoszącemu protest. Drugim środkiem jest zarzut, który może wnieść jedynie podmiot szczególnie legitymowany: ten, którego interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przez ustalenia projektu planu (art. 24 ust. 1).

Zgodnie z wyrokiem NSA w Warszawie z dnia 21.12.1998r. sygn. akt IV SA 1024/98 (LEX nr 43690): „W postępowaniu kwestionującym w formie zarzutu projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podmiotowość uczestnika tego postępowania jest kształtowana inaczej niż w postępowaniu administracyjnym, obejmując nie tylko istnienie interesu prawnego lub uprawnienia, ale także naruszenie tego interesu lub uprawnienia. Naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia staje się przesłanką dopuszczalności zarzutu i otwiera drogę do jego merytorycznej oceny. Ocena ta zaś dotyczy rodzaju naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia wnoszącego zarzut i w zależności od tego zarzut może być uwzględniony albo odrzucony. Obowiązek uwzględnienia zarzutu do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powstaje wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia zarzucającego jest związane z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego (normy prawa materialnego). Obowiązku takiego rada gminy nie ma wówczas, gdy naruszony zostaje interes prawny lub uprawnienia wnoszącego zarzut, ale dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem, w granicach przysługującego gminie - z mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym - władztwa planistycznego, w ramach którego rada gminy ustala przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenów położonych na obszarze gminy.”

W piśmie z dnia z dnia 02.10.2003r. (poz. 11600), złożonym w terminie zgodnym z art. 23 ust. 2 i art. 24 ust. 2 ww. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym i zakwalifikowanym jako zarzut do projektu *“Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wsi: Janki, Falenty, Falenty Duże, Falenty Nowe, Podolszyn Nowy i Laszczki w Gminie Raszyn”*, Państwo Zofia Kozłowska-Olejarczyk i Józef Olejarczyk zakwestionowali ustalenia planu dotyczące: 1/ planowanego poszerzenia ul. Falenckiej, wskazując na: 2/ zwiększenie natężenia ruchu na ul. Falenckiej wymagającego dokonania ekspertyzy w zakresie odporności ich budynku na dodatkowe drgania i wykonania ewentualnych prac budowlanych – zabezpieczających, 3/ zwiększenie poziomu hałasu od strony ul. Falenckiej, 4/ odebranie części działki bezpośrednio przyległej do ul. Falenckiej, 5/ poniesienie kosztów wobec braku możliwości wyjazdu bezpośrednio na ul. Falencką, 6/ uniemożliwienia korzystania z garażu przy braku możliwości wjazdu od ul. Falenckiej, 7/ obniżenie walorów użytkowych i wartości rynkowej nieruchomości wskutek przeznaczenia terenu graniczącego od południowo-wschodniej strony ich działki na funkcję usługowo-handlową i brak zgody na przeznaczenie tego terenu np. pod budowę stacji benzynowej lub jakiegokolwiek obiektu powodującego dodatkowy ruch samochodowy lub ludzi, zwłaszcza w godzinach ciszy

nocnej, 8/ konieczność pokrycie kosztów sporządzenia nowych planów/projektów i wniesienia stosownych opłat wynikających ze zmian zagospodarowania działki.

Wniesiony zarzut w zakresie pkt 1/ zarzut został uwzględniony oraz w pozostałej części w zakresie dotyczącym pkt 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/ i 8/ nie został uwzględniony przez Wójta Gminy Raszyn.

W przedmiotowej sprawie zakwestionowane przez Skarżących niektóre ustalenia planu naruszają ich interes prawny, skoro Skarżący są właścicielami nieruchomości (działki nr ew. 120/3) na terenie objętym ww. projektem planu przylegającej do ul. Falenckiej.

Konsekwencją uchwalenia planu według kwestionowanego projektu będzie określony ustaleniami planu sposób wykonania prawa własności Skarżących co do działki nr ew. 120/3. Okoliczność ta wskazuje, że Skarżący byli legitymowani do wniesienia zarzutu w trybie art. 24 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

W związku z zarzutem naruszenia interesu prawnego skarżących poprzez kwestionowane ustalenia planu stwierdzić należy, iż z reguły ustalenia projektu planu naruszają interes prawny określonej grupy osób. Fakt ten jednak, nie oznacza konieczności uwzględnienia zgłoszonego w tym zakresie zarzutu, a jedynie stwarza legitymację do jego wniesienia przez Skarżących.

Rozpatrując wniesione zastrzeżenia stwierdzić należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego należy do szczególnej kategorii aktów normatywnych, tj. aktów zawierających normy planowe. Normy planowe określają cele, które powinny być osiągnięte nie przesądzając środków, które mogą być zastosowane dla osiągnięcia danego celu. Plan zagospodarowania przestrzennego stanowi podstawę do ingerencji w prawo własności, dotyczyć to może jednak sposobu wykonywania prawa, a nie samego prawa.

Jest oczywiste, że tworząc miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uprawniony organ gminy nie może kierować się wyłącznie interesem jednostki, ale winien działać zgodnie z potrzebami całej społeczności lokalnej.

Ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym w art. 2 ust. 1 stanowi, że ustalenie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu dokonywane jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, zaś w art. 4 ust. 1 czynność tę zalicza do zadań własnych gminy i jednocześnie w art. 10 ust. 1 pkt 1-7 wskazuje zakres przedmiotowy ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się, w zależności od potrzeb: *„przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnych funkcjach lub różnych zasadach zagospodarowania (...), linie rozgraniczające ulice, place i drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczym, a także tereny niezbędne do wytyczania ścieżek rowerowych, tereny przeznaczone dla realizacji celów publicznych oraz linie rozgraniczające te tereny, granice i zasady zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, zasady obsługi w zakresie infrastruktury technicznej oraz linie rozgraniczające tereny tej infrastruktury, lokalne warunki, zasady i standardy kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym również linie zabudowy i gabaryty obiektów, a także maksymalne lub minimalne wskaźniki intensywności zabudowy, zasady i warunki podziału terenów na działki budowlane”*.

Zgodnie z tezą wyroku NSA w Warszawie z dnia 13.10.1999r. sygn. akt IV SA 788/99 (LEX nr 48191): *„Stosownie do przepisów art. 7 i art. 10 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest po pierwsze przepisem gminnym, powszechnie obowiązującym, i po wtóre określa w sposób wiążący przeznaczenie i sposób zagospodarowania terenów objętych planem. Wynikają z tego daleko idące konsekwencje, polegające nie tylko na ingerencji w sferę prawa własności, lecz także na ustanowieniu podstawy do odjęcia bądź ograniczenia tego prawa własności. Wynika to w sposób oczywisty z istoty planu, który określa przeznaczenie i sposób wykorzystywania nieruchomości, a to mieści w sobie ingerencję w prawo własności. Tego rodzaju ingerencja jest zatem dopuszczalna i wynika z jednoznacznego upoważnienia ustawowego dla rady gminy.”*

Ad pkt 2/, 3/, 4/, 5/, 6/ i 8/.

Ulica Falencka jest drogą powiatową łączącą Al. Krakowską z terenami gminy Lesznówola.

Ze względu na obecne zainwestowanie terenu w bezpośrednim sąsiedztwie drogi Gmina nie będzie w skorygowanym projekcie planu drogi tej poszerzać.

W skorygowanym projekcie planu klasa ul. Falenckiej [KZ] – drogi zbiorczej zostanie obniżona do klasy [KL] – drogi lokalnej o szerokości w liniach rozgraniczających 12–15 m. Na odcinku działki nr ew. 120/3 szerokość ta wynosi ok. 15 m, spełniając minimalną szerokość w liniach rozgraniczających dla ulicy klasy L – 12m - określoną w § 7 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999r. Nr 43, poz. 430).

Ustawodawca dzieli drogi publiczne ze względu na ich funkcje na drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne.

Drogi powiatowe powinny odpowiadać klasom dróg: G, Z i wyjątkowo klasie L (§ 4 ust. 2 pkt 3 ww. Rozporządzenia).

W związku z obniżeniem klasy i szerokości w liniach rozgraniczających ul. Falenckiej do klasy [KL], bez jej poszerzania na przedmiotowym odcinku, podniesione w tym zakresie kwestie braku wjazdu na posesję, ograniczenia w zagospodarowaniu działki, stały się bezprzedmiotowe.

Natomiast brak planowania poszerzania ulicy Falenckiej nie gwarantuje jednak nie zwiększenia się na niej natężenia ruchu i wzrostu z tego powodu hałasu oraz braku ruchu TIR-ów.

Wskazać przy tym należy, iż wniosek o pozostawienie ul. Falenckiej wyłącznie do ruchu lokalnego i wybudowanie nowej drogi dla ruchu tranzytowego wykracza poza zakres przedmiotowy ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego określony w ww. art. 10 ust 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.

O zaliczeniu danej drogi do kategorii dróg publicznych decydują względy techniczne i prawne regulowane przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007r. Nr 19, poz. 115 z późn. zm.).

Nie każda jednak droga może być zaliczona do dróg publicznych. Przymiot ten przysługuje tylko tym drogom, z których może korzystać każdy podmiot. Wyraz "każdy" oznacza, że z drogi publicznej mogą korzystać bez wyjątku wszyscy. Chodzi o to, że żadna z osób korzystających z drogi publicznej nie musi posiadać specjalnego zezwolenia.

Zasady ruchu i ograniczenia na drogach publicznych oraz w strefach zamieszkania regulują przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) wraz z aktami wykonawczymi, m.in. o rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 31 lipca 2007r. w sprawie okresowych ograniczeń oraz zakazu ruchu niektórych pojazdów na drogach (Dz. U. Nr 147, poz. 1040) i z dnia 16 grudnia 2004r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu wydawania zezwoleń na przejazdy pojazdów nienormatywnych (Dz. U. Nr 267, poz. 2660).

Ponadto ograniczenia w korzystaniu z niektórych dróg wprowadziły art. 173-179 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 28 października 2002r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671 z późn. zm.).

Natomiast w odniesieniu do przekonania Skarżących, iż „Zwiększenie natężenia ruchu na sąsiedniej ulicy Falenckiej wymaga naszym zdaniem, biorąc pod uwagę właściwości gruntu, dokonania ekspertyzy w zakresie odporności konstrukcji naszego domu na dodatkowe drgania i wykonania ewentualnych prac budowlanych – zabezpieczających” stwierdzić należy, iż brak jest materialno-prawnych podstaw do nałożenia takich nakazów w ustaleniach miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Na przykład wymagania ochrony zabudowy mieszkaniowej przed ponadnormatywnym oddziaływaniem komunikacji poprzez zastosowanie funkcjonalnych i urbanistycznych zabezpieczeń akustycznych, zapewniających w pomieszczeniach standardy akustyczne zgodne z obowiązującymi przepisami i normami dotyczącymi hałasu w budynkach przeznaczonych na pobyt ludzi znajdują konkretyzację w § 324-326 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12

kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002r. Nr 75, poz. 690), mającego stosownie do § 2 tego Rozporządzenia zastosowanie na przyszłość przy projektowaniu i budowie, w tym także odbudowie, rozbudowie, nadbudowie, przebudowie oraz przy zmianie sposobu użytkowania budynków. Wymagania te przy nadbudowie, przebudowie i zmianie sposobu użytkowania istniejących budynków lub ich części mogą być spełnione w inny sposób niż podany w Rozporządzeniu (§ 2 ust. 2).

Odnosnie kwestii obniżenia wartości nieruchomości stwierdzić należy, że wbrew przekonaniu skarżących nie zmienia się status działki nr ew. 120/3, pozostaje ona budowlaną z przeznaczeniem MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Ustalenia skorygowanego projektu planu nie zmieniają też stanu zagospodarowania działki nr ew. 120/3.

Stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym *„Jeżeli, w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą, korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości może, z zastrzeżeniem ust. 2, żądać od gminy: 1) odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo 2) wykupienia nieruchomości lub jej części.”*

Realizacja roszczeń, o których mowa w ww. art. 36 ust. 1, może nastąpić również w drodze zaoferowania przez gminę właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości zamiennej. Z dniem zawarcia umowy zamiany roszczenia wygasają.

W odniesieniu do zasad określania wartości nieruchomości, a także w odniesieniu do osób uprawnionych do określania tych wartości stosuje się przepisy o gospodarce nieruchomościami (art. 37 ust. 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

Wobec powyższego zarzut w pkt 2/, 3/, 4/, 5/, 6/ i 8/ należało odrzucić.

Ad pkt 7/.

Odnosnie kwestii zmniejszenia wartości rynkowej nieruchomości i obniżenie walorów użytkowych wskutek przeznaczenia terenu graniczącego od wschodniej strony ich działki na działalność usługowo-handlową i braku zgody na przeznaczenie tego terenu np. pod budowę stacji benzynowej lub jakiegokolwiek obiektu powodującego dodatkowy ruch samochodowy lub ludzi, zwłaszcza w godzinach ciszy nocnej, stwierdzić należy, że nie zmienia się status działki nr ew. 120/3, pozostaje ona budowlaną z przeznaczeniem MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Ustalenia planu nie zmieniają też stanu zagospodarowania działki.

Kwestionowane przez Skarżących sąsiadujące od wschodu tereny znajdują się po przeciwnej stronie ul. Falenckiej, a więc poza obszarem niniejszego projektu planu. Ustalenia planu dla powyższych terenów nie naruszają interesu prawnego Skarżących.

Informacyjnie przy tym należy wskazać, że w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, uchwalonym uchwałą nr VI/51/07 Rady Gminy Raszyn z dnia 8 marca 2007r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego we wsi Falenty Nowe w gminie Raszyn – część III (Dziennik Urzędowy Województwa Mazowieckiego z dnia 16 maja 2007r. Nr 89 poz. 2140), obejmującym teren skrzyżowania ul. Falenckiej z ul. Willową, zgodnie z wnioskiem właścicieli gruntów położonych na tym terenie funkcja UH, której ustalenia kwestionują skarżący, została zmieniona na funkcję MN/U – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z usługami.

Zatem zarzut w pkt 8/ jako bezprzedmiotowy należało odrzucić.

Jeżeli Rada przystąpiła do prac nad kwestionowanym planem w ramach przysługującego jej władztwa planistycznego, a zatem w zgodzie z obowiązującym prawem, to nie można jej skutecznie zarzucić, iż naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia Skarżących dokonało się z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego (normy prawa materialnego), a dopiero takie naruszenie uprawnień Skarżących skutkowało - w myśl wcześniejszych wywodów - nieważnością uchwały o odrzuceniu zarzutu.

Uchwalenie planu miejscowego nie pozbawi prawa własności ani możliwości dochodzenia roszczeń związanych z prawem własności.

Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami prawa, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Plan miejscowy zgodnie z tym przepisem nie rozstrzyga o prawie własności, a tylko o sposobie jej wykonywania. Zestawienie tego przepisu z art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje, że gmina działając w ramach swoich uprawnień planistycznych ma prawo ustalenia przeznaczenia oraz zasad zagospodarowania terenu, określając sposób wykonywania prawa własności.

Również przepis art. 140 kc przewiduje korzystanie z rzeczy, a więc i nieruchomości w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego.

Wobec powyższego stanu faktycznego i prawnego należało odrzucić wniesiony zarzut w części w zakresie dotyczącym pkt 2/, 3/, 4/, 5/, 6/, 7/ i 8/.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Tomasz Szwed